

Bruxelles, 26. studenoga 2018.
(OR. en)

**Međuinstitucijski predmet:
2017/0251 (CNS)**

**12848/1/18
REV 1**

**FISC 397
ECOFIN 881**

ZAKONODAVNI AKTI I DRUGI INSTRUMENTI

Predmet: DIREKTIVA VIJEĆA o izmjeni Direktive 2006/112/EZ u pogledu usklađivanja i pojednostavnjenja određenih pravila sustava poreza na dodanu vrijednost za oporezivanje trgovine među državama članicama

DIREKTIVA VIJEĆA (EU) 2018/...

od ...

o izmjeni Direktive 2006/112/EZ u pogledu usklađivanja i pojednostavnjenja određenih pravila sustava poreza na dodanu vrijednost za oporezivanje trgovine među državama članicama

VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 113.,

uzimajući u obzir prijedlog Europske komisije,

nakon prosljeđivanja nacrtu zakonodavnog akta nacionalnim parlamentima,

uzimajući u obzir mišljenje Europskog parlamenta¹,

uzimajući u obzir mišljenje Europskoga gospodarskog i socijalnog odbora²,

u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom,

¹ SL C , ..., str.

² SL C , ..., str.

budući da:

- (1) Kada je Vijeće 1967. Prvom direktivom Vijeća 67/227/EEZ¹ i Drugom direktivom Vijeća 67/228/EEZ² donijelo zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost (PDV), preuzeta je obveza uspostave konačnog sustava PDV-a koji bi unutar Europske zajednice funkcionirao na jednak način kao što bi funkcionirao u pojedinačnoj državi članici. Budući da politički i tehnički uvjeti za takav sustav nisu još bili dozreli, kada su krajem 1992. ukinute fiskalne granice među državama članicama donesene su prijelazne odredbe o PDV-u. Direktivom Vijeća 2006/112/EZ³ predviđeno je da se te prijelazne odredbe zamijene konačnim odredbama.
- (2) Komisija je u skladu s komunikacijom od 7. travnja 2016. o akcijskom planu o PDV-u predstavila prijedlog kojim se utvrđuju elementi konačnog sustava PDV-a za prekograničnu trgovinu među poduzećima među državama članicama koji bi se temeljio na načelu oporezivanja prekograničnih isporuka robe u državi članici odredišta.

¹ Prva direktiva Vijeća 67/227/EEZ od 11. travnja 1967. o usklađivanju zakonodavstava država članica u vezi s porezima na promet (SL L 71, 14.4.1967., str. 1301.).

² Druga direktiva Vijeća 67/228/EEZ od 11. travnja 1967. o usklađivanju zakonodavstava država članica u vezi s porezima na promet – Struktura i postupci za primjenu zajedničkog sustava poreza na dodanu vrijednost (SL L 71, 14.4.1967., str. 1303.).

³ Direktiva Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL L 347, 11.12.2006., str. 1.).

- (3) Vijeće je u zaključcima od 8. studenoga 2016. pozvalo Komisiju da provede određena poboljšanja pravila Unije o PDV-u za prekogranične transakcije u odnosu na ulogu identifikacijskog broja za PDV u kontekstu izuzeća za isporuke unutar Zajednice, aranžmane za premještanja dobara, lančane transakcije i dokaz o prijevozu za potrebe izuzeća transakcija unutar Zajednice.
- (4) Imajući u vidu zahtjev Vijeća i činjenicu da će za provedbu konačnog sustava PDV-a za trgovinu unutar Zajednice biti potrebno nekoliko godina primjerene su te posebne mjere namijenjene usklađivanju i pojednostavnjenju određenih aranžmana za poduzeća.

- (5) Premještanje dobara odnosi se na situaciju u kojoj je dobavljaču u trenutku prijevoza robe u drugu državu članicu već poznat identitet osobe koja stječe robu i kojoj će ta roba biti isporučena u kasnijoj fazi te nakon dolaska robe u državu članicu odredišta. Prema sadašnjoj situaciji time dolazi do pretpostavljene isporuke (u državi članici otpreme robe) i pretpostavljenog stjecanja unutar Zajednice (u državi članici dolaska robe), nakon čega slijedi „domaća” isporuka u državi članici dolaska te se time zahtijeva identifikacija dobavljača za potrebe PDV-a u toj državi članici. Kako bi se izbjegla ta situacija, za takve bi transakcije, ako se odvijaju između dva porezna obveznika, trebalo pod određenim uvjetima smatrati da njima dolazi do jedne isporuke izuzete od PDV-a u državi članici otpreme i jednog stjecanja unutar Zajednice u državi članici dolaska.
- (6) Lančane transakcije odnose se na uzastopne isporuke robe koje su predmetom jedinstvenog prijevoza unutar Zajednice. Premještanje robe unutar Zajednice trebalo bi pripisati samo jednoj od isporuka i samo bi za tu isporuku trebalo omogućiti pogodnosti izuzeća od PDV-a predviđenog za isporuke unutar Zajednice. Ostale isporuke u lancu trebalo bi oporezivati i za njih bi mogla biti potrebna identifikacija dobavljača za potrebe PDV-a u državi članici isporuke. Kako bi se izbjegli različiti pristupi među državama članicama, što može dovesti do dvostrukog oporezivanja ili neoporezivanja, te kako bi se povećala pravna sigurnost za gospodarske subjekte, zajedničkim pravilom trebalo bi utvrditi da bi se, ako su ispunjeni određeni uvjeti, prijevoz robe trebao pripisati jednoj isporuci u lancu transakcija.

- (7) Kada je riječ o identifikacijskom broju za PDV u odnosu na izuzeće za isporuku robe u trgovini unutar Zajednice, predlaže se da uvrštavanje u sustav razmjene informacija o PDV-u (VIES) identifikacijskog broja za PDV osobe koja stječe robu, a koji je dodijelila država članica koja nije država članica u kojoj prijevoz robe počinje, postane, dodatno uz uvjet prijevoza robe izvan države članice isporuke, materijalni uvjet za primjenu izuzeća, a ne samo formalni uvjet. Nadalje, uvrštavanje u VIES ključno je za obavješćivanje države članice dolaska o prisutnosti robe na njezinu državnom području te je stoga ključni element u borbi protiv prijevara u Uniji. Zbog toga bi države članice trebale osigurati da se u slučajevima u kojima dobavljač ne poštuje svoje obveze u pogledu uvrštavanja u VIES ne bi trebalo primjenjivati izuzeće, osim kada dobavljač postupi u dobroj vjeri, tj. kada pred nadležnim poreznim tijelima može propisno opravdati sve svoje propuste u vezi sa zbirnom prijavom, što bi u tom trenutku također moglo uključivati pružanje, od strane dobavljača, točnih informacija kao što se zahtijeva u skladu s člankom 264. Direktive 2006/112/EZ.
- (8) S obzirom na to da cilj ove Direktive, odnosno poboljšanje funkcioniranja odredaba o PDV-u u kontekstu prekogranične trgovine među poduzećima ne mogu dostatno ostvariti države članice, nego se zbog njegova opsega i učinka on na bolji način može ostvariti na razini Unije, Unija može donijeti mjere u skladu s načelom supsidijarnosti utvrđenim u članku 5. Ugovora o Europskoj uniji. U skladu s načelom proporcionalnosti utvrđenim u tom članku, ova Direktiva ne prelazi ono što je potrebno za ostvarivanje tog cilja.

- (9) U skladu sa Zajedničkom političkom izjavom država članica i Komisije od 28. rujna 2011. o dokumentima s objašnjenjima¹, države članice obvezale su se da će u opravdanim slučajevima uz obavijest o svojim mjerama za prenošenje priložiti jedan ili više dokumenata u kojima se objašnjava veza između sastavnih dijelova direktive i odgovarajućih dijelova nacionalnih instrumenata za prenošenje. U pogledu ove Direktive, zakonodavac smatra opravdanim dostavljanje takvih dokumenata.
- (10) Direktivu 2006/112/EZ trebalo bi stoga na odgovarajući način izmijeniti,

DONIJELO JE OVU DIREKTIVU:

¹ SL C 369, 17.12.2011., str. 14.

Članak 1.

Direktiva 2006/112/EZ mijenja se kako slijedi:

1. Umeće se sljedeći članak:

„Članak 17.a

1. Prijenos robe koji provodi porezni obveznik, a koja čini dio njegove poslovne imovine, u drugu državu članicu na temelju aranžmanâ za premještanje dobara ne smatra se isporukom robe uz naknadu.
2. Za potrebe ovog članka smatra se da aranžmani za premještanje dobara postoje ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:
 - (a) porezni obveznik, ili treća osoba za njegov račun, otprema ili prevozi robu u drugu državu članicu s namjerom da tu robu ondje u kasnijoj fazi i nakon dolaska isporuči drugom poreznom obvezniku koji ima pravo preuzeti vlasništvo nad tom robom u skladu s postojećim dogovorom između obaju poreznih obveznika;
 - (b) porezni obveznik koji otprema ili prevozi robu nema sjedište svojeg poslovanja ni stalni poslovni nastan u državi članici u koju se roba ili usluge otpremaju ili prevoze;

- (c) porezni obveznik kojem je namijenjena isporuka robe identificiran je za potrebe PDV-a u državi članici u koju se roba otprema ili prevozi te su i njegov identitet i identifikacijski broj za PDV koji mu je ta država članica dodijelila poznati poreznom obvezniku iz točke (b) u trenutku kada otprema ili prijevoz započinju;
 - (d) porezni obveznik koji otprema ili prevozi robu bilježi prijevoz robe u evidenciju predviđenu u članku 243. stavku 3. te u zbirnu prijavu predviđenu u članku 262. stavku 2. unosi identitet poreznog obveznika koji stječe robu i identifikacijski broj za PDV koji mu je dodijelila država članica u koju se roba otprema ili prevozi.
3. Ako su ispunjeni uvjeti utvrđeni u stavku 2. te pod uvjetom da se prijenos obavlja u roku iz stavka 4., u trenutku prijenosa prava na raspolaganje robom u svojstvu vlasnika na poreznog obveznika iz stavka 2. točke (c) primjenjuju se sljedeća pravila:
- (a) smatra se da je isporuku robe u skladu s člankom 138. stavkom 1. obavio porezni obveznik koji je sâm otpremio ili prevezao robu u državi članici iz koje je roba otpremljena ili prevezena ili je to za njegov račun obavila treća osoba;
 - (b) smatra se da je stjecanje robe unutar Zajednice obavio porezni obveznik kojem se ta roba isporučuje u državi članici u koju je roba otpremljena ili prevezena.

4. Ako tijekom 12 mjeseci nakon dolaska robe u državu članicu u koju je otpremljena ili prevezena, roba nije isporučena poreznom obvezniku iz stavka 2. točke (c) i stavka 6. kojem je namijenjena, a nije nastupila nijedna od okolnosti utvrđenih u stavku 7., smatra se da je prijenos u smislu članka 17. obavljen na dan koji slijedi nakon isteka razdoblja od 12 mjeseci.
5. Ne smatra se da je prijenos u smislu članka 17. obavljen ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:
 - (a) pravo na raspolaganje robom nije preneseno, a ta je roba, u roku iz stavka 4., vraćena u državu članicu iz koje je otpremljena ili prevezena; i
 - (b) porezni obveznik koji je otpremio ili prevezao robu bilježi vraćanje robe u evidenciju predviđenu u članku 243. stavku 3.
6. Ako se u razdoblju iz stavka 4. porezni obveznik iz stavka 2. točke (c) zamijeni drugim poreznim obveznikom, ne smatra se da je prijenos u smislu članka 17. obavljen u trenutku zamjene pod uvjetom da:
 - (a) ispunjeni su svi ostali primjenjivi uvjeti iz stavka 2; i
 - (b) porezni obveznik iz stavka 2. točke (b) zabilježio je zamjenu u evidenciju predviđenu u članku 243. stavku 3.

7. Ako u roku iz stavka 4. bilo koji od uvjeta utvrđenih u stavcima 2. i 6. prestane biti ispunjen, smatra se da je prijenos robe u smislu članka 17. obavljen u trenutku u kojem je odgovarajući uvjet prestao biti ispunjen.

Ako se roba isporučuje osobi koja nije porezni obveznik iz stavka 2. točke (c) ili stavka 6., smatra se da uvjeti utvrđeni u stavcima 2. i 6. prestaju biti ispunjeni neposredno prije takve isporuke.

Ako se roba otprema ili prevozi u zemlju koja nije država članica iz koje je izvorno premještena, smatra se da uvjeti utvrđeni u stavcima 2. i 6. prestaju biti ispunjeni neposredno prije početka takve otpreme ili takvog prijevoza.

U slučaju uništenja, gubitka ili krađe robe smatra se da uvjeti utvrđeni u stavcima 2. i 6. prestaju biti ispunjeni na dan kada je roba doista nestala ili je uništena ili, ako je nemoguće utvrditi taj dan, na dan kada je utvrđeno da je roba uništena ili da nedostaje.”;

2. U glavu V. poglavlje 1. odjeljak 2. umeće se sljedeći članak:

„Članak 36.a

1. Kada se ista roba isporučuje uzastopno te se ta roba otprema ili prevozi iz jedne države članice u drugu državu članicu izravno od prvog dobavljača do zadnjeg kupca u lancu, otprema ili prijevoz pripisuje se samo isporuci koja je obavljena posredničkom subjektu.
2. Odstupajući od stavka 1., otprema ili prijevoz pripisuje se samo isporuci robe koju je obavio posrednički subjekt u slučaju u kojem je posrednički subjekt svojeg dobavljača obavijestio o identifikacijskom broju za PDV koji mu je izdala država članica iz koje se roba otprema ili prevozi.
3. Za potrebe ovog članka ‚posrednički subjekt‘ znači dobavljač u lancu koji nije prvi dobavljač u lancu, koji sâm otprema ili prevozi robu ili to obavlja putem treće osobe koja postupa za njegov račun.
4. Ovaj članak ne primjenjuju se na situacije obuhvaćene člankom 14.a.”;

3. Članak 138. mijenja se kako slijedi:

(a) stavak 1. zamjenjuje se sljedećim:

„1. Države članice izuzimaju isporuku robe koju prodavatelj ili osoba koja stječe robu otprema ili prevozi na odredište izvan njihova državnog područja, ali unutar Zajednice, ili takve robe koja se otprema ili prevozi za račun prodavatelja ili osobe koja stječe robu, ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:

- (a) roba se isporučuje drugom poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, a koja djeluje kao takva, u državi članici koja nije država članica u kojoj otprema ili prijevoz robe počinje;
- (b) porezni obveznik ili pravna osoba koja nije porezni obveznik za koje se obavlja isporuka identificirani su za potrebe PDV-a u državi članici koja nije država članica u kojoj otprema ili prijevoz robe počinje te su dobavljaču priopćili taj identifikacijski broj za PDV.”;

(b) umeće se sljedeći stavak:

„1.a Izuzeće predviđeno u stavku 1. ne primjenjuje se kada isporučitelj nije postupio u skladu s obvezom podnošenja zbirne prijave predviđenom u člancima 262. i 263. ili kada se u zbirnoj prijavi koju je podnio ne iskazuju točne informacije u vezi s tom isporukom kako se zahtijeva u članku 264., osim ako dobavljač može propisno opravdati svoj propust na način koji zadovoljava nadležna tijela.”;

4. U članku 243. dodaje se sljedeći stavak:

„3. Svaki porezni obveznik koji prenosi robu u okviru aranžmanâ za premještanje dobara iz članka 17.a vodi evidenciju s pomoću koje se poreznim tijelima omogućuje provjera pravilne primjene tog članka.

Svaki porezni obveznik kojemu se isporučuje roba u okviru aranžmanâ za premještanje dobara iz članka 17.a vodi evidenciju te robe.”;

5. Članak 262. zamjenjuje se sljedećim:

„*Članak 262.*

1. Svaki porezni obveznik koji je identificiran za potrebe PDV-a podnosi zbirnu prijavu u kojoj se navode:

- (a) stjecatelji identificirani za potrebe PDV-a kojima je isporučio robu u skladu s uvjetima određenima u članku 138. stavku 1. i članku 138. stavku 2. točki (c);
- (b) osobe identificirane za potrebe PDV-a kojima je isporučio robu koja je njemu isporučena putem stjecanja robe unutar Zajednice iz članka 42.;
- (c) porezni obveznici i pravne osobe koje nisu porezni obveznici, a identificirane su za potrebe PDV-a, kojima je pružio usluge, osim usluga koje su izuzete od PDV-a u državi članici u kojoj je transakcija oporeziva i za koje primatelj ima obvezu platiti porez u skladu s člankom 196.

2. Osim informacija iz stavka 1., svaki porezni obveznik podnosi informacije o identifikacijskom broju za PDV poreznih obveznika kojima je namijenjena roba koja se otprema ili prevozi u okviru aranžmana za premještanje dobara u skladu s uvjetima utvrđenima u članku 17.a. te o svakoj izmjeni podnesenih informacija.”;
6. Članci 403. i 404. brišu se.

Članak 2.

1. Države članice do 31. prosinca 2019. donose i objavljuju zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s ovom Direktivom. One Komisiji odmah dostavljaju tekst tih odredaba.

One primjenjuju te odredbe od 1. siječnja 2020.

Kada države članice donose te odredbe, one sadržavaju upućivanje na ovu Direktivu ili se na nju upućuje prilikom njihove službene objave. Države članice određuju načine tog upućivanja.

2. Države članice Komisiji dostavljaju tekst glavnih odredaba nacionalnog prava koje donesu u području na koje se odnosi ova Direktiva.

Članak 3.

Ova Direktiva stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Članak 4.

Ova je Direktiva upućena državama članicama.

Sastavljeno u ...

Za Vijeće
Predsjednik
